

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA CLIONOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 13229/04)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

9 octombrie 2007

DEFINITIVĂ

09/01/2008

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Clionov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

DI J. CASADEVALL,

DI G. BONELLO,

DI K. TRAJA,

DI S. PAVLOVSKI,

DI L. GARLICKI,

Dra L. MIJOVIĆ, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 18 septembrie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 13229/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Grigore Clionov („reclamantul”), la 22 martie 2004. Reclamantul, căruia i s-a acordat asistență judiciară, a fost reprezentat în fața Curții de către dl V. Zamă de la „Juriștii pentru drepturile omului”, o organizație non-guvernamentală cu sediul la Chișinău.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

2. Reclamantul a pretins că întârzierile în executarea hotărârilor judecătorești definitive din 11 aprilie 2001 și 26 iunie 2003 i-au încălcat dreptul său ca o instanță să hotărască într-un termen rezonabil asupra drepturilor sale cu caracter civil, garantat de articolul 6 al Convenției și dreptul său la protecția proprietății, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. De asemenea, el s-a plâns de încălcarea dreptului său de acces la o instanță, contrar articolului 6 § 1 al Convenției.

3. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 4 ianuarie 2005, Președintele acelei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în anul 1937 și locuiește în Chișinău.

5. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

6. Reclamantul a fost victima unui accident de muncă care a avut loc în anul 1984. El și-a pierdut capacitatea de muncă în proporție de 100% și i s-a acordat gradul I de invaliditate. Angajatorul, Institutul Național al Viei și Vinului („INVV”), a fost obligat prin lege să-i plătească o indemnizație lunară de invaliditate. După introducerea noii monede naționale, suma indemnizației constituia aproximativ 18 euro (EUR) lunar, iar până în 2003 a crescut până la aproximativ EUR 50 lunar. De asemenea, el primește o mică pensie de stat.

8. Din anul 1996, INVV a încetat să-i mai plătească indemnizația, iar reclamantul a acumulat o datorie semnificativă pentru serviciile comunale. El a inițiat proceduri judiciare pentru obligarea angajatorului de a relua plata indemnizației și de a plăti dobânda pentru întreaga perioadă de întârziere. Potrivit Guvernului, angajatorul nu a avut informații suficiente despre reclamant în perioada 1996-2001 și din acest motiv el a încetat plățile. Reclamantul a prezentat o copie a plângerii sale adresate INVV cu privire la încetarea plăților datată din ianuarie 1998 și două scrisori de răspuns ale INVV. Potrivit ultimei scrisori (din martie 1998), plata indemnizației a fost suspendată din lipsă de fonduri. De asemenea, reclamantul s-a plâns în anul 2000 mai multor autorități de omisiunea INVV de a plăti indemnizația. Într-o scrisoare datată din 2 august 2000, viceministrul agriculturii și industriei prelucrătoare l-a asigurat pe reclamant că indemnizația sa va fi plătită curând.

9. La 11 aprilie 2001, Judecătoria sectorului Ciocana a admis pretențiile reclamantului și i-a acordat 23,921 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a EUR 2,076 la acea dată) cu titlu de compensații datorate lui la acea dată. Ea a indicat INVV să plătească taxa de stat. Nu a fost depus apel și hotărârea a devenit irevocabilă și executorie 15 zile mai târziu. Instanța de judecată a emis un titlu executoriu pentru executarea hotărârii judecătorești.

10. La 20 februarie 2002, INVV a fost declarat insolubil și a fost numit un administrator pe perioada de lichidare. Reclamantul a declarat că organizația a fost, de fapt, în proces de restructurare și că nu a fost lichidată, după cum era dovedit de documente oficiale semnate de administratorul INVV. De asemenea, el a pretins că INVV a continuat să plătească salarii personalului său și chiar a cumpărat echipament nou. El s-a referit la o hotărâre a Curții de Conturi (nr. 2, 2001), potrivit căreia INVV i s-a acordat de către Ministerul Finanțelor un credit în valoare de 2,890,000 dolari americani (USD) din împrumutul acestuia de la Banca Internațională pentru

Reconstrucție și Dezvoltare și că acești bani au fost folosiți pentru cumpărarea echipamentului de producere a vinului. Până în iulie 2000, INVV a obținut din acest echipament nou un venit care a constituit aproximativ EUR 14,500. De asemenea, reclamantul s-a referit la o altă hotărâre a aceleiași autorități (nr. 20, 2004) potrivit căreia în anul 2003 INVV a primit de la bugetul de stat MDL 785,000 pentru a finanța cercetarea și instruirea specializată.

11. Din iunie 2002 până în octombrie 2002, INVV a plătit reclamantului suma totală de MDL 8,000.

12. La 30 octombrie 2002, reclamantul a inițiat o nouă procedură judiciară, cerând recalcularea indemnizației datorate (deoarece inflația a scăzut valoarea sumei acordate anterior) și plata a încă MDL 49,178 (EUR 3,630 la acea dată) cu titlu de prejudicii pentru plata întârziată și parțială a sumei anterioare (din 2001). De asemenea, el a cerut plata indemnizației restante, care s-a acumulat de la acea hotărâre judecătorească anterioară.

13. La 13 noiembrie 2002, INVV i-a plătit restanța la suma acordată în 2001 (MDL 15,900). Printr-o scrisoare din 14 aprilie 2003, el a recunoscut o parte din noile pretenții ale reclamantului privind indemnizația de invaliditate pentru anul 2002 și a declarat că calculele pentru 2003 vor fi efectuate în comun cu Ministerul Muncii.

14. La 26 iunie 2003, Judecătoria Centru a admis în parte noile pretenții ale reclamantului și i-a acordat MDL 7,729 (EUR 478 la acea dată) pentru perioada de la 11 aprilie 2001 până la 1 iunie 2003, pe parcursul căreia lui i s-a plătit doar o parte din indemnizația sa lunară. Instanța de judecată a respins pretenția sa pentru compensarea prejudiciului cauzat prin executarea întârziată și inflație în timpul perioadei relevante.

15. După scutirea reclamantului de la plata taxei de stat atunci când acesta a inițiat această a doua acțiune, instanța de judecată a dispus ca taxa de stat să fie plătită de partea care a pierdut procesul, adică de INVV.

16. La 10 noiembrie 2003, Curtea de Apel Economică a emis un certificat care confirma că INVV era în proces de reorganizare. La 11 noiembrie 2003, Curtea de Apel a respins apelul depus de reclamant la hotărârea din 26 iunie 2003.

17. Ulterior, el a contestat această decizie de două ori la Curtea Supremă de Justiție. Prin scrisorile din 27 noiembrie 2003 și 23 aprilie 2004, instanța de judecată l-a informat pe reclamant că recursul său nu a fost examinat, deoarece el nu a plătit taxa de stat (aproximativ EUR 50). Cererea sa privind scutirea de la plata taxei de stat a fost respinsă, unicul motiv adus fiind că prevederile legale relevante (articolele 85 alin. 4 și 86 ale Codului de procedură civilă, a se vedea paragraful 21 de mai jos) nu erau aplicabile.

18. Având în vedere refuzul Curții Supreme de Justiție de a examina recursul său, decizia din 11 noiembrie 2003 a devenit irevocabilă.

19. Potrivit unei scrisori de la directorul INVV prezentată Curții de către Guvern, prin hotărârea Guvernului nr. 159 din 20 ianuarie 2004, INVV a

fost divizat în două întreprinderi de stat diferite și primea aproximativ 20% din fondurile sale de la bugetul de stat.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

20. Dreptul intern relevant a fost expus în hotărârea *Prodan v. Moldova* (nr. 49806/99, ECHR 2004-III (extrase)).

21. Suplimentar, prevederile relevante ale noului Cod de procedură civilă, în vigoare de la 12 iunie 2003, sunt următoarele:

Articolul 85

„..."

(4) În funcție de situația materială, persoana fizică poate fi scutită de judecător (de instanța judecătorească) de plata taxei de stat sau de plata unei părți a ei.”

Articolul 437

„..."

(2) La cererea de recurs trebuie să se anexeze dovada de plată a taxei de stat, dispozițiile articolelor 85(4) și 86 neavând incidență.”

ÎN DREPT

22. Reclamantul a pretins că drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție au fost încălcate ca rezultat al executării întârziate a hotărârilor judecătorești din 11 aprilie 2001 și 26 iunie 2003. De asemenea, el a pretins încălcarea dreptului său de acces la o instanță, garantat de articolul 6, ca rezultat al refuzului Curții Supreme de Justiție de a examina recursul său pe motiv de neplată a taxei de stat.

Articolul 6 § 1 al Convenției, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

I. ADMISIBILITATEA

Obiecția preliminară a Guvernului

23. Guvernul a susținut că, deoarece ambele hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului au fost executate pe deplin și i s-au dat compensații pentru efectele inflației asupra valorii sumei acordate în 2001, reclamantul nu mai poate pretinde că este victimă a unei încălcări a drepturilor sale garantate de Convenție.

24. Curtea notează că ea a respins deja o obiecție similară invocată de Guvernul pârât (a se vedea, *Prodan v. Moldova*, citată mai sus, § 47). Mai mult, în pofida cererii exprese a reclamantului de a i se acorda compensații pentru prejudiciu și pentru efectele inflației asupra sumelor acordate lui, instanțele judecătorești au respins orice astfel de compensare (a se vedea paragrafele 14 și 17 de mai sus). Compensațiile acordate pentru efectul inflației asupra valorii primei sume acordate au reprezentat doar o reparare parțială a prejudiciului material, iar pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului nu i s-a acordat nimic.

25. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamantul nu și-a pierdut statutul său de victimă a unei încălcări a drepturilor sale garantate de Convenție. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică chestiuni de drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului lor și niciun alt temei pentru a le declara inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va purcede imediat la examinarea fondului acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

26. Reclamantul a pretins că neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive în favoarea sa i-a încălcat drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

27. Guvernul nu a fost de acord. El a declarat că întârzierea în executarea hotărârii judecătorești nu a fost excesivă. Mai mult, executarea a fost împiedicată de un factor obiectiv, și anume procedura de lichidare a INVV, în timpul căreia nu era permisă executarea. El a adăugat că statul nu poate fi considerat responsabil pentru datoriile INVV, care era independent de stat.

28. Curtea notează că, în această cauză, INVV a fost formal declarat independent față de stat și responsabil de propria sa activitate economică. Totuși, ea, de asemenea, notează că INVV primea o finanțare substanțială direct de la bugetul de stat (a se vedea paragrafele 10 și 19 de mai sus). Mai

mult, autoritățile de stat dețineau controlul direct asupra conducerii INVV, după cum prevedea hotărârea Guvernului din 20 ianuarie 2004 (a se vedea paragraful 19 de mai sus) și erau implicate în diferite decizii luate în privința INVV (a se vedea paragrafele 8 și 13 de mai sus).

29. Având în vedere finanțarea directă de la bugetul de stat și controlul larg al autorităților asupra activității INVV, Curtea consideră că statul urmează a fi declarat responsabil pentru orice datorii ale INVV (a se vedea *Cooperativa Agricolă Slobozia-Hanesei v. Moldova*, nr. 39745/02, § 19, 3 aprilie 2007 și *Mykhaylenky and Others v. Ukraine*, nr. 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02, 35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02 și 42814/02, §§ 41-46, ECHR 2004-XII). Astfel, titlul executoriu în favoarea reclamantului poate fi considerat ca fiind eliberat împotriva statului însuși.

7. Guvernul a invocat dificultăți în executarea hotărârii judecătorești, care s-au datorat lichidării INVV (a se vedea paragraful 10 de mai sus). Reclamantul a considerat că INVV nu a fost lichidat ci doar reorganizat, după cum este probat prin diferite documente (a se vedea paragraful 16 de mai sus) și prin continuarea activității INVV.

8. Curtea notează că prima hotărâre judecătorească pronunțată în favoarea reclamantului a devenit executorie la 27 aprilie 2001, în timp ce INVV a fost declarat în proces de lichidare la 20 februarie 2002. În dosar nu există niciun indiciu care să dovedească că a fost întreprinsă vreo acțiune pe parcursul unei perioade de aproape 10 luni înainte de procedura de lichidare. În același timp, autoritățile erau conștiente (a se vedea paragraful 8 de mai sus) de necesitatea urgentă ca reclamantul să obțină indemnizația sa de invaliditate, deoarece aceasta era sursa lui principală de subzistență.

9. Curtea consideră că, indiferent de faptul dacă INVV era în proces de lichidare sau reorganizare, hotărârea judecătorească în favoarea reclamantului trebuia executată în regim de urgență. Deoarece statul era, în cele din urmă, responsabil pentru datoriile INVV (a se vedea paragraful de mai sus), lipsa fondurilor nu putea constitui un obstacol pentru executare, deoarece „o autoritate de stat nu poate invoca lipsa fondurilor ca scuză pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești” (a se vedea *Immobiliare Saffi v. Italy* [GC], nr. 22774/93, § 74, ECHR 1999-V).

10. Chestiunile invocate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție sunt identice cu cele care au fost găsite ca constituind violări ale acestor articole în cauzele *Prodan v. Moldova* (citată mai sus, §§ 56 și 62) și *Cooperativa Agricolă Slobozia-Hanesei* (citată mai sus, § 28). Nu există niciun motiv pentru Curte să se abată de la acele constatări în această cauză.

11. Prin urmare, în această cauză a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

12. Reclamantul a pretins că refuzul Curții Supreme de Justiție de a examina recursul său, pe motiv că nu a fost în stare să plătească taxa de stat, i-a încălcat dreptul său de acces la o instanță, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției.

13. Guvernul a făcut referire la lipsa în dosarul național a vreunei referințe la recursul depus de reclamant. El a pus la îndoială că un astfel de recurs a fost depus și a solicitat Curții să respingă această pretenție ca vădit nefondată.

14. Reclamantul a declarat că în dosar nu putea fi găsită nicio referință, deoarece Curtea Supremă de Justiție, considerând că recursul lui nu a fost conform exigențelor stabilite prin lege (din cauza omisiunii sale de a plăti taxa de stat), nu a solicitat dosarul de la instanța judecătorească inferioară și nu a făcut nicio mențiune cu privire la recurs în dosar. În schimb, așa cum rezultă din două scrisori trimise lui, instanța judecătorească a restituit recursul cu documentele anexate la acesta (a se vedea paragraful de mai sus). În observațiile sale ulterioare, Guvernul a susținut că reclamantul a depus un recurs. El a declarat că era rezonabil de a limita accesul la al treilea grad de jurisdicție pentru a asigura administrarea eficientă a justiției.

15. Curtea se referă la principiile generale stabilite în jurisprudența sa cu privire la accesul la o instanță, în sensul articolului 6 § 1 al Convenției și, în special, la cerința de a plăti taxa pentru examinarea cauzelor judiciare (a se vedea, printre altele, *Kreuz v. Poland*, nr. 28249/95, §§ 52-57, ECHR 2001-VI, și celelalte referințe din aceasta).

16. În această cauză, Curtea notează că procedurile relevante s-au referit la pretenția reclamantului cu privire la prejudicii. Prin urmare, articolul 6 § 1 se aplică sub aspectul său civil (a se vedea *Kreuz*, citată mai sus, § 35). De asemenea, Curtea reiterează că articolul 6 § 1 nu garantează un drept de apel împotriva unei decizii a primei instanțe. Totuși, unde dreptul intern prevede un drept de apel, procedurile de apel vor fi considerate o prelungire a procesului de judecată și, în consecință, vor cădea sub incidența articolului 6 (*Delcourt v. Belgium*, hotărâre din 17 ianuarie 1970, Seria A nr. 11, § 25; *Gurov v. Moldova*, nr. 36455/02, § 33, 11 iulie 2006). Trebuie notat faptul că legislația Republicii Moldova permitea reclamantului să depună recurs la Curtea Supremă de Justiție. Această instanță de judecată putea să-i limiteze dreptul de recurs, doar dacă ea constata că recursul nu corespundea cerințelor legale aplicabile.

17. Curtea notează că Curtea Supremă de Justiție s-a bazat pe prevederile legislației când a refuzat să examineze recursul reclamantului, și anume omisiunea acestuia de a plăti taxa de stat. Prin urmare, Curtea trebuie să examineze dacă, atunci când a respins cererea reclamantului de a-l scuti de plata taxei de stat, Curtea Supremă de Justiție a luat în considerație

circumstanțele specifice ale cauzei sale, în primul rând, capacitatea acestuia de plată.

18. Părțile nu au contestat faptul că Curtea Supremă de Justiție nu a examinat niciodată dosarul (a se vedea paragrafele 17, 36 și 37 de mai sus). Prin urmare, instanța judecătorească nu cunoștea în mod direct situația financiară a reclamantului. Mai mult, Curtea Supremă de Justiție a fost împiedicată prin prevederi exprese ale legislației (articolul 437 alin. 2 al Codului de procedură civilă, a se vedea paragraful 21 de mai sus) să verifice posibilitatea reclamantului de plată. Interdicția de blanchetă la acordarea scutirilor la plata taxei de stat, conținută în acel articol, ridică în sine o chestiune prin prisma articolului 6 § 1 al Convenției.

19. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că reclamantului i-a fost refuzat accesul la o instanță. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

43. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

20. Reclamantul a pretins EUR 1,059 cu titlu de prejudiciu material, care a rezultat din imposibilitatea lui de a folosi timp de mai mult de un an de zile suma acordată la 11 aprilie 2001. El s-a bazat pe ratele dobânzilor la depozite de la una din principalele bănci comerciale din Republica Moldova.

21. Guvernul a contestat aceste calcule și a considerat că nu a fost probat prejudiciul material cauzat reclamantului.

22. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu material ca rezultat al neexecutării hotărârii judecătorești din 11 aprilie 2001 într-un termen rezonabil. Totuși, suma concretă pretinsă este excesivă. Curtea acordă reclamantului EUR 300, ținând cont de faptul că reclamantul a primit deja în întregime suma datorată conform hotărârii judecătorești.

B. Prejudiciul moral

23. Reclamantul a mai pretins EUR 30,000 cu titlu de prejudiciu moral. El s-a referit la vârsta sa înaintată pentru Republica Moldova (70) și la suferințele îndurate ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa într-un termen rezonabil, ceea ce a avut ca rezultat

imposibilitatea de a-și permite necesitățile elementare ale vieții, medicamente și remunerarea unei infirmiere care să-l îngrijească, deoarece el și-a pierdut capacitatea de muncă în proporție de 100 %. Mai mult, el a suferit din cauza refuzului Curții Supreme de Justiție de a examina recursul său fără a verifica situația sa personală.

24. Guvernul a susținut că, având în vedere lichidarea INVV, executarea hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului a fost împiedicată de factori obiectivi și, astfel, nu putea să-i cauzeze acestuia vreun prejudiciu. Mai mult, INVV s-a conformat hotărârii judecătorești. În ceea ce privește refuzul de a examina recursul reclamantului, acest lucru nu a fost nerezonabil, ci a urmărit scopuri legitime. Guvernul a solicitat Curții să respingă pretențiile reclamantului cu titlu de prejudiciu moral.

25. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzate stres și frustrare considerabile, ca urmare a neexecutării într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa, în special având în vedere natura sumei acordate și faptul că el a trebuit să trăiască mai mult de un an fără indemnizația sa de invaliditate. Acest prejudiciu a fost sporit de refuzul de a-i examina recursul, care se referea la acordarea compensațiilor pentru întârzierea în executarea hotărârii judecătorești din 11 aprilie 2001. Totuși, suma pretinsă este excesivă. Hotărând în bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului EUR 2,700 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

26. Reclamantul a pretins EUR 1,200 cu titlu de costuri și cheltuieli. În sprijinul pretențiilor sale, el a prezentat un contract încheiat cu reprezentantul său și o listă detaliată a orelor lucrate de avocat pentru pregătirea cauzei.

27. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă și cu numărul de ore lucrate asupra cauzei.

28. Curtea notează că ea a acordat reclamantului asistență judiciară, conform baremului Curții privind asistența judiciară, pentru prezentarea observațiilor sale, a comentariilor suplimentare și pentru cheltuielile de secretariat. În circumstanțele acestei cauze și având în vedere natura sa parțial repetitivă, Curtea consideră că nu este necesară acordarea unei alte compensații cu titlu de costuri și cheltuieli. Prin urmare, ea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

D. Dobânda de întârziere

53. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției ca rezultat al neexecutării hotărârii judecătorești din 11 aprilie 2001 într-un termen rezonabil;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ca rezultat al aceleiași neexecutări a hotărârii judecătorești din 11 aprilie 2001 într-un termen rezonabil;
4. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției prin limitarea dreptului reclamantului de acces la o instanță;
5. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 300 (trei sute euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 2,700 (două mii șapte sute euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută la sumele de mai sus, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 9 octombrie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte